

Derinlik Sarhoşluğu
Cüneyt Algur

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Ali Gül

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Aralık 2025

ISBN: 978-625-5779-64-9

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

DERİNLİK SARHOŞLUĞU

Cüneyt Algur

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
I. DÖNÜM NOKTASI: EN YAKINIMI YİTİRMEK.....	9
1 "Acı bir kaybın çağrışımı"	9
2 "Mezarlıktaki sevgili, Kırmızı şeritli siyah gömlek, Beykoz'daki taziye"	14
3 "Yasemin Kimdi? Yeşil gözlerinde ne bulmuştum?"	19
4 "Ailemle vakit geçirmek, bir iç tartışma"	25
5 "Benim Yaseminim, Bir kabus, Beykoz sahilindeki börekçi"	30
6 "Cinayet Büro, Çetin bir rekabet"	34
7 "Ailemle geçirdiğim hafta sonu"	39
8 "Gizemli sandık, Sultanahmet'teki Evim"	49
9 "Dostum Berdan ve platonik derdi"	55
10 "Topçulardaki anılar, Kayıp şiirler, Gürgenin gölgesinde, Yasemin'le güzel bir gün"	59
11 "Başkomiser kim oldu?, Yeni rütbeler, Yeni kararlar"	71
12 "Eski sanayide devriye, Bir çocuğun yardım çılgılığı, Çetin bir yüzleşme, Görüşmeler"	75
13 "Terfi yemeği, Büyük balık, Yasemin'in haberi"	82
14 "İlk önleyici operasyon, Yeni ortaklık düzeni, Hafta sonu planı"	88
15 "Berdan'la kafayı dağıtma girişimi"	95
16 "Merve ile ilk görev, Nefes nefese bir kovalamaca, Korkular, Öfke"	102
17 "İmza günü, Beyoğlu sokakları, Şiirsel bir gün, New York'ta bir adres"	117
18 "Yeni bir gün, Yeni görev, Bazı planlar, Cihangir, Safılık derecesi"	125

19 “Üsküdar buluşması, Babamın kitabını irdelemek, Bazı gelişmeler”	137
20 “Tanıdık bir maktul, Gizli bir bölme, Değerli halılar”..	143
21 “Merve’nin tavrı, Pusuya düşürülmek, Kanla boyanan duvar ve bir sır”	159
22 “Çetin’deki değişim, Sırrımı açmak, Vakada ilerleme”.	170
23 “Büyükada gezisi, Yasemin’in derdi, Bir karar”	179
24 “Kararlı cinayetinin çözülmesi, Parti hazırlıkları”	189
25 “Arkadaşlarla tanışma, Yılbaşı partisi, İlk büyük yakınlaşma”	195
26 “Yeni yılın ilk görüşmeleri, Cihangir’in duası, Yasemin’in sorusu”	207
27 “Yasemin’in sokağı, Merve’nin hediyesi, Uzay boşluğu”	213

II. DÖNÜM NOKTASI: NYC YOLCULUĞU

28 “Bla k Hotel, James Dean, Anadolu Restoran, Tavşanlı pijamalar, Dreamland”	220
29 “Central park, St. Partick Katedrali, Atlas Heykeli, Times Meydanı, David’le buluşma”	231
30 “Empire State’de üşümek, Brodway Müzesinde ısınmak, Soho’da Frenka’ya denk gelmek”	234
31 “Klinikte tedavi, Frenka’da misafirlik, Yanlış anlaşılma, Duygusal yıkım”	241
32 “Çınar Yazıcı’yı ziyaret, Dumbo, Brooklyn köprüsü, İç Hesaplar”	248
33 “Çınar Amcanın sürprizi, Vasiyet belgesi, İstanbullaşan New York, Tur rehberi Frenka”	257
34 “Yurda dönüş, Şifreli mesajlar, Seyid Ömer’in anlattıkları, Sinsi plan”	262

35 “Sarayburnu, Kıskançlık, Aşktan nasıl gidilir?, Hizmetçi kıyafeti, Kaç gündür birliktesiniz?”	267
36 “İşe dönüş, Seri cinayetler, Yoğun bir gün”	273
37 “Ağlamaktan harap olmak, Benim Suçum, Aileme açıklama”	279
38 “Çivici Katil, Özel konuşma, Olay yeri, Kırılan şifre, Deneysel tedavi”	283
39 “Yeni kurbanlar, Özel ekip, Yusuf Kaliyoncu”	289
40 “En başından beri, İşkembe içmek, Babamın sırları”	292
41 “Merve’nin kararı, Janti, Federal ajanlar, Kıskançlık krizi, Yasemin’in kararı”	303
42 “Duygusal yıkım, Kader, Eskişehir, Dağ evi, Aziz, Gerçekler, İntikam”	311
43 “Verilen söz, Gasilhane, Öteki dünyanın en mutlu insanı, Kardeşlik duygusu, Dava”	330
44 “Kuşu kafeslemek, Büyük kavga, Merve’nin gözyaşları, Tutanak”	336
45 “Uzaklaştırma, Sorgu ekibi, Hayattan soğumak, Berdan’ın ziyareti”	342
46 “Çetin’in teklifi, Kedili video, Cinayetlerin çözümü” ...	349
47 “Katilin peşinde, Pelerin, Serbülend, Depoda tutsaklık, Ölümle burun buruna”	353
48 “Disiplin kurulu, Veda yemeği, Adem elması, Annemin hatıraları”	370
49 “Yeni hayat, Quenss, Minik Earl, Kitap yazmak, Hayal kurma hastalığı, Merve’ye sarılmak”	375

ÖNSÖZ

Gözlerinizi kapatın ve 2048 yılında olduğunuzu hayal edin. Kimimizin görebileceği kimimizin göremeyeceği çok da uzak olmayan bu gelecek zaman hakkında sizin ne gibi öngörüleriniz olur? Uçan arabalar, dünyayı ele geçiren robotlar, başka gezegenlerde kolonileşen insanlık ve bunun gibi daha bir çok bilimkurgu odaklı ütöpic, donuk ve tekrar tekrar işlenmiş hayaller...

Siz en iyisi öngörüü ya da bu tür hayalleri boş verip bunun için bir zaman yolcusuna kulak verin.

Kitabın kahramanı ve aynı zamanda anlatıcısı olan Kenan Komiserin şimdiki zamandan çok da farklı olmadığını hissettirdiği, iki dönüm noktası ve bir çok konu başlığıyla hikayeleştiirdiği son bir yılını, o son bir yılındaki kaderini belirleyen tercihlerini, geçmişine dair ortaya çıkan sırlarını, mesleğindeki başarısına rağmen özel hayatındaki "başarısızlıklarını" bir de ondan dinleyin ve öyküsünün sonunda hayatına yeni bir sayfa açan yorgun bir aşık ve örselenmiş bir mülteci mi, yoksa hiçbir tedaviye cevap vermeyen iflah olmaz bir hasta mı olduğuna siz karar verin.

I. DÖNÜM NOKTASI: EN YAKINIMI YİTİRMEK

1 "Acı bir kaybın çağrışımı"

İstanbul Hava Limanında Dış Hatlar Geliş Terminali'nde boş bulduğum bir koltuğa oturup elimde nispeten soğumuş otomat kahvesiyle ve içimde derin bir üzüntüyle onları beklerken çoğu insanın yaptığı gibi telefonumu çıkarıp ekrana gömülmek yerine birilerini bekleyen, birilerini karşılayan, gülüşen, sarılan, konuşan ve yürüyen insanları seyretmeyi tercih etmişim. İnsanları gözlemlemek biraz mesleğimden edindiğim bir alışkanlıktı. Sınırım biraz da üzüntülü halimden sıyrılmak için göz hareketlerinden başka bir çaba gerektirmeyen bu yolu seçmişim.

Karşı kapıdan terminale giren öğrenci olduğunu düşündüğüm orta boylu, küt saçlı, kırmızı çerçeveli gözlüklü genç kız önce anne babası olduğunu tahmin ettiğim orta yaşlı çiftin yanına doğru gizlice gelip onlara küçük bir sürpriz yaparak aniden önlerine çıkmış, ellerini öpmüş, sarılmış daha sonra benzediklerinden

dolayı kardeşleri olduğunu tahmin ettiğim biri kız diğeri erkek (muhtemelen ikiz) iki ergenle kucaklaşmıştı. Böylesine mutlu bir aile tablosu görmek oldum olası kısa bir süre de olsa kendimi hep iyi hissettirmiş daha sonra o güzel his yavaş yavaş yerini bir yokluğa bir hüzne bırakmıştı. O genç kıızı ve ailesini gözlemedikten sonra tam olarak onları yansıtmasa da aklıma düşen soru aşağı yukarı böyle bir şeydi.

Aynı evde büyüyüp, aynı oyuncaklarla oynayan, aile ortamını, aile olmayı beraber tanıyan ilk kaygılarını da, ilk kavgalarını da birlikte yaşayan, kalemini, silgisini, sofrasını paylaşan, beraberce uyuyup, beraberce uyanan kardeşler nasıl olur da bir zaman sonra ayrı dünyalara savrulur? Ayrı fikirlere, ayrı ideolojilere, ayrı hayatlara tutunup birbirine bu kadar yabancılaşır?

Bu uzun sorunun neşeli bir halde yürüyüp gitmekte olan aile için henüz bir cevabı olmayabilir. Ama benim durumda olan herkes için uzun ya da kısa bir anlatısı olması muhtemeldir. Kendi sorduğum soruya birkaç farklı cevap tasarlariken konuyla alakalı yine benim hazırladığım üzücü bir anekdot zihnimde belirdi. *Maddi veya manevi olarak uzak mesafelerdeki akrabaların ve aile bireylerinin bir araya gelme sebepleri azımsanmayacak bir istatistikle bir yakınlarının kaybıdır.*

Maalesef o gün bizi bir araya getiren şey de tam olarak bu istatistiği destekler nitelikteydi. Bizi bu dünyaya getiren, besleyen, büyüten kişi; canımız annemiz bir gün evvel bu dünyayı terk etmişti. On üç yıl önce ablamın evlenerek başlattığı başka bir ülkede yaşama tercihi, bir yıl sonra eniştemin davetinin teşvikiyle çalışma ve oturma izni alan ağabeyimin 6 aylık hamile yengemi ikna etmesiyle üçüncü ve en küçük kardeş olan beni ve annemi yaşadığımız ve alışkın olduğumuz dünyamızda alışkın

olmadığımız bir yalnızlıkla baş başa bıraktı. Annem aslında gitmelerini hiç ama hiç istemedi.

Ama onlara içi kan ağlasa da bir kere bile "gitmeyin" demedi. Ona göre her gidiş bir kaderdi. Ve kaderin kimin için iyi, kimin için kötü olacağını asla kimse bilemezdi. Annem bu sözü bana değilse bile telefonda "Çocuklarının gitmesine neden engel olmuyorsun?" diye soran ve çıkışan halasına söylemişti. Bu konuşmayı duyana kadar annemin böyle bilgece laflar edebileceği aklımın ucundan dahi geçmezdi. O çoğu zaman sakın ve sakın olduğu zamanlar suskundu. Ancak sinirli olduğu zaman çok konuşur, söylenir ve söylediklerine o kadar da özen göstermezdi.

Benden beş yaş büyük ağabeyimi kızıyla ve yedi yaş büyük ablamı eşikle ve çocuklarıyla birlikte yeniden görmek beni olduğundan daha da iyi hissettirebilirdi. Ama vefat eden annemiz olduğu için havaalanından onları almaya gittiğimde benim kederli ruh halimden farklı olarak yıllar önce verdikleri o kararın şimdi yüzlerinde bir pişmanlık ve suçluluk duygusu olarak belirmediğini gördüm. Onların geçici de olsa böylesine ağır duygular yaşadıklarını bildiğim için kırık bir "hoş geldiniz" kelimesinden fazla bir şey söylemedim. Zaten dolan gözlerimiz ve içimize akıttığımız gözyaşlarımız söylemediğimiz her şeyi bir birimize haykırıyordu. Bu haldeyken yine de sarıldık, kucaklaştık.

Ertesi gün hastane morgundan aldığımız annemizi sırasıyla yıkama, helallik ve namaz gibi dini vecibelerin ardından kefene sarılı bir halde kazılmış mezara koyarken ağabeyimin sanki gülümsermiş gibi görünen o tuhaf ağlayışını gördüğümde, bir an için onun bu halini görmeyeli en az yirmi iki, yirmi üç yıl olduğunu hatırladım. Bir mahalle maçı sonrası çıkan kavgada açılan kaşı yüzünden acısından ya da yüzünde bir iz kalma ihtimalinden tamda bu ifadeyle ağladığı gözümün önüne geldi. Şimdi

bir eşyadan, içine bir şeyler konmuş bir çuvaldan farkı olmayan kaslarımızı zorlamayan fakat yüreklerimize oturan bu hareketsiz ağır yük, son bir kaç haftada giderek artan hastalığından dolayı en az 10 kilo veren o cefakar annem yirmi iki ya da yirmi üç yıl evvel Topçular'daki o dik yokuşlu sokağın dönemecindeki incir ağacının hemen ardındaki o küçücük evimizde yıllardır gidilen her muayene sonrası verilen her reçeteye daha da kalabalıklaşmış envai çeşit tüketilmemiş ilaç dolu çekmecede güçlkle bulunduğu tentürdiyot ve pamukla ağabeyimin kaşına titreyen elleriyle pansuman yapmış ve defalarca

“Kör olası” diye haykırmış, rahmetli babama “Git babasıyla konuş şu haydut suratlının!” diye nadiren gördüğüm hiddetli bir emrivaki yapmıştı. Yaş aldıkça her badireyi daha sakın daha olgun karşılayan anneannemin deyişiyle sünepe olan babam, üzgün fakat sessiz bir şekilde başını sallamıştı.

Sahi! Babamı düşünmeyeli, daha doğrusu bir halini gözümde canlandırmayalı ya da mecbur kalıp konuştuğu zaman sessizliğin yerini alan o kalınca sesini ses hafızamda duymayalı, tuhaf bulduğum bazı davranışlarını anımsamayalı ne kadar zaman olmuştu? Annemin üç ay süren hastalık döneminde onu teselli etmiş, onunla ilgilenmiş ve geçmişe dair anılarımda hep annemi hayal etmiştim. Şimdi ise annemi henüz toprağa vermişken babama dair benzer acı hatıralarım gözümün önünde canlanmıştı. Tıpkı şu anda annemin mezarına kürekle toprak attığım gibi henüz 10 yaşında olduğumdan kürekle baş edememiş kazılmış mezarın yanında toprak yığınına ellerimle iterek toprak atabilmiştim. Şimdi düşünüyorum da bir evladın dünyaya gelmesine vesile olan onu besleyen, koruyan, gözeten ve her zorluğa rağmen büyüten anne-babasının üzerine alelacele ve sanki ondan bir

an evvel kurtulmak istercesine toprak atması ne kadar nankör ve ne kadar ağır bir görevmiş. Ve tıpkı şimdi olduğu gibi o serin Kasım günü mezarlıktaki ağaçlardan mezarların üzerine ölü yaprakların dökülmesi ne kadar manidar bir sahneymiş.

O cenazenin bu cenazeden daha doğrusu çoğu cenazeden bazı farkları olduğunu o yaşında bile anlamıştım.. Babamın ben kendimi bildim bileli kullandığı 20 yıllık belki de daha yaşlı olduğunu hatırladığım, bir daha bu konu hakkında yarım yamalak cümleler ve tespitler hariç hiç konuşmadığımızdan markasını bilsem de modelinden tam olarak emin olamadığım arabasıyla bir başına, nereye gittiği ve neden gittiği bilinmeyen bir yolda 10 metre yükseklikteki viyadükten ani sayılabilecek manasız bir dönüşle aşağıya uçması sonucu altı ayda bir ilana koyduğu fakat bir türlü satamadığı arabasının içinde sıkışarak oracıkta ölmüştü. Polisin incelemesinde herhangi bir fren izine rastlanmamış, yolda bir sorun bulunamamış, araçta bu düşüşe sebebiyet verecek bir arıza bulanamamış ve otoyolu gören kamerakayıtlarında ve otopsi raporlarında babamın kalp krizi vs. geçirmediği rapor edilmişti.

Yıllar sonra ben de polislik mesleğine girdiğimde vakayı incelemiş, (Arabanın modelini ve plakasını da bu sayede hatırlamıştım) yapay zeka bürosuna inceletmiş ve tıpkı 20 yıl önceki raporlarda olduğu gibi yüzde doksan beş ihtimalle intihar ettiği sonucu çıkmıştı. Bu ihtimalin kazanın ertesi günü neredeyse kesinleşmesinden dolayı zaten babamı pek de sevmeyen hatta dediklerine göre yetimhanede büyüdüğü için anne babası belli olsa da onlar tarafından terk edilmiş bir çocuk olarak yetişen babama annemi vermemek için bir hayli direnen ve sonunda istemeden de olsa razı gelen hacı dedem ve iki dayım ve diğer dini bütün akrabaları mezarlığa dahi gelmemişler ve şimdiki imamın aksine

neredeys e apar top ar gömülüşünden sonra doğru dürüst duasını yapmadan tuhaf bir yüz ifadesiyle bazı larını tanıdığım az sayıda ki cemaatten önce mezarın başından ayrılmışlardı.

Onca yıl sonra annemin taze acısı içimdeyken aklımda daha önce yüzlerce kez gezinen o soru tekrar belirmişti. “ Babam neden intihar etmişti?” Bu sorunun olası onlarca cevabının zihnimde sıralanması hıçkırma şeklinde ağlamasından onun olduğunu anladığım tam arkamdaki ablama dönüp bakmamı engelledi.

2 "Mezarlıktaki sevgili, Kırmızı şeritli siyah gömlek, Beykoz'daki taziye"

Ablamın az berisinde duran, başına örttüğü beyaz başörtüsüyle o kumral, o güzel yüzündeki uç kısmına doğru kızarmış, hafif kemerli ve orantılı burnunu paltosundan çıkardığı kağıt mendille silen, annemle tanışmamış olmasına rağmen ıslak gözlerinden gözyaşlarının süzüldüğünü gördüğüm kendisinin en yoğun zamanları da olsa beni en zor zamanımda yalnız bırakmayan sevgili m Yasmin, üzüntüden harap olmuş, karanlıklara dönmüş benliğimde, bir güneş aydınlanması hissi uyandırmıştı.

Cenazeye gelen ve hemen gitmek zorunda olan beraber görev yaptığım müdürüm, çalışma arkadaşlarım ve savcımızı yolcu ettikten sonra çevresi iyiden iyiye boşalan mezarın başına tekrar döndüm. En son annemin mezarının biraz ilerisindeki iki ağacın hemen ardında gördüğüm ve hala beni orada beklediğinden emin olduğum Yasmin' in yanına usulca geldim. Kimsenin bizi görmeyeceğinden emin olduğum o korunaklı yerde duasını bitirip yüzüne kapattığı üşümüş ellerini aşağıya indirdiği gibi ellerimin arasına aldığım da hala dudakları dua ile kıpırdıyordu. Ellerini muhtemelen ağzı dualı olduğu için ellerimden çekti. Dudaklarının kıpırdaması bitince içten bakışlarıyla ellerimin parmak

uçlarını, ellerinin parmak uçlarıyla tutarak “Kaybın için çok üzgünüm, Kenan’cığım. Başın sağ olsun. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu. Vardı. Bana öylece bakması bile acımı hafifletmeye ve neredeyse içimden silip atmaya yeterdi. Ona böyle bir şey söylemesem de hafifçe sağıma dönüp yarısını gördüğüm henüz kapatılmış mezardan ve mezarın içindeki cansız bedenden fazlasıyla utandım. Yasmin’ a teşekkür edip kendim için bir şey istemediğimi fakat annem için az evvel yaptığı gibi bol bol dua etmesini dilediğimi ve ailemle ilgilenmem gerektiğinden, ona geçici ve buruk bir vedayla gitmem gerektiğini söyledim. Zaten onunda yapması gereken birçok işi ve girmesi gereken bir toplantısı olduğunu biliyordum. Kısa bir sessizliğin ardından sessizce “Tekrardan başın sağ olsun canım. Görüşmek üzere.” dedi, yanımdan ayrıldı. Akabinde mezarlık çıkışında beni bekleyen kardeşlerim ve aileleriyle birlikte mezarlık çıkışındaki geniş alana 1 saat öncesinden mesaj atarak çağırdığım ve tam işaretlediğim yerde hali hazırda bekleyen iki adet dron taksiiyle annemin ölümüne kadar yaşadığı benim de 5 yıl öncesine kadar yaşadığım, 5 yıldır çoğu hafta sonunu geçirdiğim ev olan merhum dedemin, babamın ölümünden sonra anneme önce bedelsiz oturması için daha sonra dayılarımın da teşvikiyle tapusunu da annemin üzerine geçirdiği Beykoz sırtlarındaki dört katlı, her katta tek daireli dört yanı bahçeli binanın en üst katındaki dubleks daireye vardık.

Yolda tek konuşmam babası Türk, annesi Yeni Zelanda’lı bir İngiliz olan, babasının teşvikiyle Türkçeyi geliştiren fakat yetiştiği ülkenin ve kültürün etkisiyle Türkçeyi bir hayli bozuk ve nispeten zor konuşan eniştem Murat Kane olmuştu. Bana meraklı bir halde “Kenan neden bu dron araçlar herkes kullanmıyor? Aşağıya bak trafik çok kötü. New Zeland’da dron document

olan herkes kullanabiliyor.” dedi. Çok fazla konuşma havamda olmasam bile onu cevapsız bırakamazdım. “Enişte, burası İstanbul üç tane Yeni Zelanda çıkar. Nüfus 20 milyona dayanmış. Öyle bir ihtimal olamaz, gökyüzü yetmez.” dedim. Suskunluğumuzdan fırsat bulup o sırada üzerinden geçmekte olduğumuz boğazın mavi sularına daha sonra boğazın sırtlarına gözüm kaydı. Sekiz yıl önce yapılan ve diğerlerinin iki katı kapasitesi olan devasa dördüncü köprü kangrenleşen trafiğin iyileşmesine nispeten fayda etse de ormanların yerini alan otoyollar, büyük konutlar ve uluslararası şirket binaları şehri çocukken bildiğim halinden daha fazla betonlaştırmıştı ve daha da griye boyamıştı.

Kendimi daha da kötü hissettiren bu düşüncelerim 50 metre kadar uzağımızdan geçen dron ambulansın sesiyle son bulduğundan eniştemi az evvel konuştuğumuz konuda biraz daha bilgilendirme ihtiyacı hissettim. “Şu anda bizim bindiğimiz tak-silerin kullanımına yarısı havada olmak şartıyla 250 adet olarak izin verildi. Yoğun günlerde kalkış için bazen uzun süre beklenmesinden –E, tabii! Biraz da pahalı olmasındandolayı herkesin tercihi olamıyor maalesef. Tabi bir de resmi araçlar işte az evvel yanımızdan geçen ambulans, itfaiye ve polis araçlarına koşulsuz izin veriliyor doğal olarak.” Eniştem bu konuşmama konuşmadan “Anladım” manasında karşılık verip başını salladıktan sonra o da boğazın akşamüstü kızılığının betonu da, denizi de birbirine yakıştıran, çirkin olanı bile güzelleştiren o eşsiz manzaraya doğru döndü.

Annemle, birçok yaz ve bahar akşamları saatlerce oturduğumuz ve uzaklardan parıldayan denizi gördüğümüz, her oturduğumuzda kuruyemiş eşliğinde bir demlik çay içtiğimiz, bazen eskide kalanlardan, bazen yeni olanlardan konuştuğumuz o büyükçe balkonu gördüğümde içimde tıpkı mezarlıktaki gibi, daha önce

hastanede doktorun üzgün bir ifadeyle ölüm haberini verdiği an gibi derin bir acı belirdi. Yanaklarımdan süzülen yaşları seri bir hareketle annemin bir önceki 10 Eylül’de bana doğum günü hediyesi olarak aldığı siyah renkli aralıklı olarak kırmızı ince şeritleri olan gömleğimin sağ kolunun üst tarafını ıslatmasına aldırılmayarak sildim. Nano teknoloji ürünü olan gömlek saniyeler içinde üzerindeki gözyaşı ıslaklığımı ve oluşan ton farkını gidermişti. Giyinmeyi neredeyse hiç tercih etmediğim nanoteknolojik giysilerin bu tür özelliklerini bildiğim için buna şaşırmadım. Ama aklıma bu konu hakkında bir çok paylaşım yapıldığı için klişe haline gelen Keşke insanın içindeki acıyı, gözündeki yaş da silebilecek bir teknoloji olsa türünden kalıplaşmış cümleler gelmesine mani olamadım. Bu düşünceler içindeyken ablamın tıpkı babası ve ablası gibi kızılımsı saçları, kaşları ve kirpikleri olan, onlara nispetle yüzünde biraz daha fazla çil olan oğlunun bana baktığını gördüm. Ben acı bir gülümsemeyle ona baktığımda gözlerini benden kaçırdı ve ablasına verdiği çantasını geri almak için onun yanına doğru yürüdü. Evde birbirimizle fazla konuşmadan gereken hazırlıkları yapıp, başsağlığı için gelen eşi dostu kabul ederek cenaze evinde ne yapılması gerekiyorsa yerine getirdik.

Misafirler birer birer ayrıldıktan sonra bizimle biraz daha oturan dayılarımız ve aileleriyle annemi, anneannemi ve dedemi anacak türden konuşmalar yaptık, dualar ettik. Büyük dayımı uğurlamadan önce kulağına eğilerek zaten dedemin mirasından anneme yeterince verdiklerini İstanbul’dan ayrılmadan önce dilerlerse bu evden kendi paylarını onlara devredebileceğimizi söylediğimde o sert mizacının daha da sertleştiğini gördüm. Bu hali bana emniyette herkesin çekindiği müdürümüzü hatırlatmıştı. İki de pos bıyıklı, ikisi de iri yarı ve sert adamlardı. Aslında

bunu sormamam gerektiğini bilmeme rağmen içimde engel olmadığım bir his belki de az evvel ölülerimizi anarken es geçtiğimiz babam olması beni böyle bir teklif yapmaya itmişti. Bana olan mahcubiyeti olmasa çok daha sert çıkacağından emin olduğum dayım bana sadece “Bu sözü duymamış olayım! Tamam mı polis yeğenim?”

Biz de verilmiş, verilmiştir.” dedi ve ayakkabılıktaki gıcır gıcır parlayan siyah ayakkabılarını üst tarafta asılı duran çekek yardımıyla giydi. Ceketini düzeltti. Yengemin ve her ikisi de evli, benden yaşça büyük oğullarının ve onların eşleri ile çocuklarının ayakkabı giyme faslını bitirmesinin ardından

Mümtaz dayım bize doğru üzgün ama güçlü bir ifadeyle bakarak “Selametle, kalın sağlıcakla. Yarın görüşürüz kismetse.” dedi ve asansörün kapısını açıp ilk başta kabine kendi girdi. Küçük dayım Zafer ve yengem İpek ile pek de iyi tanımadığım hala bekar olan yirmili yaşların üzerinde biri kız, biri erkek çocukları, büyük dayımın evden çıkış sahnesini tekrar ederken taziye için birkaç gün daha geleceklerini ve her gelen gidenle ilgileneceklerini ama yeterince kalabalık olan bu eve sığmayacaklarını bildiğimizden kalmaları için bir teklifte bulunamadık. Zaten buna gerek olmadığını da biliyorduk, onların

Tarabya’da kendilerine ait nispeten küçük bir otelleri vardı.

Dayımlar nasıl bu kadar zenginleşmişlerdi? Aile yapılarını bilmesem ve bazı ayrıntılardan haberim olmasa polislik mesleğinin bana kattığı kuşkuculukla, büyük ihtimalle yasa dışı bazı faaliyetlerde bulduklarını düşünürdüm. Neyse ki namı değer Maraşlı Şeref benim dedemdi. Kendisinin ve yetiştirdiği oğullarının asla bu gibi şeylere kalkışmayacağından, kanunsuz işlere bulaşmayacaklarından emindim. Onların hikayesi çalışkan,

hırslı, ticari zekası ve bunun yanında azımsanmayacak kadar toprağın sahibi, ihracat kapasitesi olan ve bu sayede zenginleşen bazı Anadolu çiftçileriyle birebir örtüşüyordu.

Çocukluğumda hali vakti yerinde olan annemin ailesi, babamın vefatından sonra ortaya çıkan ve büyük miktarlarda ekip biçen bir çok çiftçinin maddi durumunu daha da yükselten on yıllardır bir türlü bitmek bilmeyen Rusya-Ukrayna savaşının etkisiyle özellikle sanayileşmiş ve ne kadar karşı dursalar da giderek daha fazla göç alan Avrupa ülkelerinde baş gösteren gıda krizi sayesinde (ve tabii ki iktidara yakın durarak) bir hayli zenginleşmişlerdi. Son on yılda yaptıkları şirketleşme atılımları dayımların turizm gibi farklı sektörlere de girmelerini sağlamıştı.

Onlar gittikten sonra canım istemese de halsiz düşmemek için mutfakta hazır vaziyette bulduğum tavuklu pilav ve ayrıntı küçük bir tepsiye koyarak balkona çıktım. Ablamın helva teklifini nazikçe geri çevirdim. Yıllarca beraber vakit geçirdiğimiz evde, o evin geniş balkonunda oturmayı çok sevdiği krem rengi koltuğuna oturup, onun helvasını yeme düşüncesinin bana ağır gelmesi pilavı da yarım bırakmama sebep oldu.

3 "Yasemin Kimdi? Yeşil gözlerinde ne bulmuştum?"

Hava serin olduğundan diğer herkesin evin içinde başka şeylerle meşgul olduğu bu kısa süreli yalnızlıkta aklıma gelmesinden ve de onu özlediğini belli eden kalbimin küçük kıpırtılarını hissettiğimden Yasemin'i arama ihtiyacı duydum. Biz onunla yüksek teknoloji görüşmeler iyice yaygınlaştığından yaşlı insanlar hariç neredeyse hiç rağbet görmeyen eski tip sesli konuşmayı tercih ederdik, bu tip konuşmayı daha bir nostaljik, daha bir sıcak bulurduk. İki kez çalma sesinin ardından telefon açıldığı gibi ses vermesini beklemeden "Yasemin, canım nasılsın?" diye

sordum. Bir an duraksadı, bir şey söyleyecek gibi olsa da konuşmayı normal akışında sürdürmeye devam etti. “İyiyim canım, çalışıyorum. Asıl sen nasılsın? Tekrar başın sağ olsun. Allah mekanını cennet eylesin.”

“Sağ ol, hayatım. İnşallah bütün ölmüşlerimizin mekanı cennet olsun. Ben de mümkün olduğunca iyi olmaya çalışıyorum ama pek de öyle kolay olmayacak gibi.”

“Yani kolay değil, tabi ama unutma ben senin her zaman yanıdayım.”

“Biliyorum canım. Eksik olma. Neyse ben seni tutmayayım. Senin işin gücün var. Sadece sesini duymak istedim.“

“Tamam, canım. Müsait olduğum zaman ben seni ararım ya da bir yerde buluşuruz. Görüşürüz ‘arak lahgan, öpüyorum ‘ana aqbal.”

“Ben de canım. ‘ana agbal ‘öpüyorum.”

Arapçayı onun gibi konuşmasam da, şehrin dörtte biri Arapça konuştuğu için ve işimde insanlarla olduğu için Arapçayı daha iyi öğrenmeye çalışıyordum. Bu konuda hem Yasmin' dan hem de vakit bulabildikçe dil eğitmenlerinden profesyonel destek alıyordum. Telefonu kapattıktan sonra uzun zamandır içmediğim zaten en fazla haftada bir içilen, uzun süre sigara ihtiyacı hissettirmeyen sigaramdan yaktım. Uzaktan boğazın ışıklarına baktıkça Yasmin ile ne kadar çok benzer yönlerimizin olduğunu düşündüm. Ruh yapımız çok benzerdi, erkek olsaydı muhtemelen en iyi dostum olurdu. Ya da ben kız olsaydım onun en iyi arkadaşı olurdu. Belli ki kader bizi sevgili olacak şekilde dizayn etmişti. Ve bir insan hem sevgili, hem iyi bir dost olabilir miydi? Bundan o kadar emin değildim.

Onunla bir benzer yanımızda yetim büyümümüzü. Ama onun hikayesi daha bir dramatikti ve karmaşıktı. Eski ülkesinin ordusunun Albay rütbesi taşıyan babası, ikinci büyük isyan başlamadan üç dört ay kadar evvel, kendisinin doğduğu köye 8 kilometre mesafede ve tıpkı onların köyü gibi Türkmen olan bir köyde yönetime karşı yapılan ve giderek kontrolden çıkan gösterileri bastırması için bir üst rütbeli komutanı tarafından görevlendirilmiş, ikna yoluyla bastırıldığı isyan kendisini görevlendiren komutan tarafından üstlerine farklı aktarılmış, göstericilerin ülkenin başkanının posterlerini yakmalarına ve aleyhinde slogan atmalarına rağmen hiçbir tutuklama yapmaması, bazı taleplerini haklı bulduğunu belirtmesi, uğradıkları ayrımcılıkla mücadelede kim olursa olsun karşısında duracağını söylemesi, yine aynı komutanın görevlendirdiği başka bir düşük rütbeli subay tarafından aleyhinde biraz daha değiştirilerek kayıtlara geçirilmiş. Ve ayaklarının dibinde posterler yanarken tepkisiz durması, yakanlarla konuşma dilinin Türkçe olduğu görülen görüntüleri de eklenerek hakkında bir dosya oluşturulmuştu.

Arap milliyetçisi komutanın tuzağına düşüp başarılı bir Albayken, onu vatan hainliğiyle yargılanmaya kadar götüren o geceki süreç onu radikal kararlar almaya itmiş, karısını ve beş yaşındaki kızını daha sonra başlarına bir şey gelmemesi için güvendiği iki askerinin eşliğinde Türkiye'ye kaçırılmış. Sonraki duruşmalarda kendisinin vatanına, başkanına bağlı bir asker olduğunu, Türkmen olmasına rağmen butoplumun bir parçası olduğunu, hatta karısının bir Arap olduğunu belirterek kendisini savunması ilk etapta fayda etmiş gibi görünse de mahkeme süresinde patlak veren iç savaşın ilk kıvılcımlarıyla ülkenin ikliminin derhal sertleşmesi ve iddia makamının kendi köyü ile diğer

Türkmen köylerinde Albayın serbest bırakılması için yapılan şiddetli gösterilerin görüntülerini o geceki gibi yanan posterler eşliğinde mahkemeye sunması Albay Hassen hakkında idam kararı çıkmasına neden olmuştu.

Yasmın'la üçüncü buluşmamızdı. Ben onu kendime yakın bulup babamın intihar görünümlü ölümünden ve sonrasında yaşadığım kederli çocukluğumdan bahsettiğimde gözleri dolmuş, daha sonra o da kendi babasının iftirayla sonlanan hikayesini bana gözyaşları içinde anlatmıştı. Ve o ağlarken neredeyse ben de ağlayacaktım ki ıslak gözlerinde gülümsemeyle bana bakarak “ Biliyor musun? Ben buraya beş yaşında göç ettim ama aslında burada doğdum. “ demişti. Ona şaşkınlıkla baktığımı görünce gülümsemesine ve açıklamasına devam etti. “Babam Türkiye’yi çok severdi. Sırf doğum yerim Türkiye yazsın diye annemi doğum yapması için Türkiye’ye getirmiş. Ama bu bile mahkemede aleyhine delil olarak kullanılmış.” dedi ve yüzünü elleriyle kapatarak daha çok ağlamaya başlayınca benim de gözümde bir damla yaş süzülmişti. Onun hakkında daha evvel bildiklerime o gün eklediklerim, onu her gün neredeyse her an düşünmeye itti. Onu düşündükçe daha çok bağlandığımı hissediyordum.

Yasmın'ın genç ve girişken bir gazeteci olması ikimizin tanışmasına vesile olmuştu. Emniyet teşkilatının Medya işbirliği adlı seminerine ben bir konuşmacı, o ise dinleyici olarak katılmıştı. Konuşmama başlamadan verilen yemek molasında sıradayken ellerimiz aynı salataya gitmiş hatta çarpışmış ve ikimizde sessizce özür dileyip mahcup bir şekilde bakışmıştık. İsimliğinde yazan ismini ezberlemiş ve mesleğim sayesinde telefon numarasını bulmam zor olmamıştı.

Onun bana ne kadar iyi geldiğini gün geçtikçe daha iyi

anlıyordum. Ayla ile nişanı bozup ayrılalı iki ay olmuştu. Her fırsat bulduğumda kendimi içki kadehlerine ve tanımadığım kadınların bedenlerine teslim ediyor, bu dağılmış halimi ancak böyle toparlamaya çalışıyordum. Ortalama iki günde bir gittiğim Beyoğlu sokaklarında gecenin kör vakitleri neredeyse arabamı bulamayacak kadar sarhoş bir halde dolaşıyordum. Otonom bir sürüşle bir kazan gibi kaynayan Beyoğlu'nun aksine ikamet ettiğim o sakin, o huzurlu sokaklardaki belki de huzur bozan tek sesin araçtan inip eve girene kadar kendi kendime söylediğim hüzünlü bir şarkının farkına varmadan bir sarhoş nidasına dönüştüğünü silik bir rüyayı hatırlar gibi hatırlıyordum..

Bu dağılmış halim Cinayet Büro' da ki meslektaşlarım tarafından da fark edilmişti. Hatta müdürümün babacan bir tavırla benimle yaptığı konuşma hafızama kazınmıştı. Benim ne kadar iyi bir komiser, iyi bir insan olduğumu çok iyi bildiğini, mesleğimde ne kadar başarılı olduğumu, kamuoyunda büyük ses getiren bazı cinayetleri nasıl çözdüğümü, sanki olayın içinde olan ben değilmişim gibi ayrıntı vererek anlatırken iyiden iyiye mahcup olmuşum. Amirim olmasa "Artık yeter!" diyecektim ki neyse ki övgülerine daha fazla devam etmedi. Bana bir an önce kendimi toparlamamı, teşkilatın benim gibi iyi polislere ihtiyacı olduğunu, aksi takdirde masa başında koordinasyon görevine geçeceğimi üstüne basa basa söyledi.

Eski nişanlımla büyük dayımın tavsiyesi ve annemin ısrarı ile tanışmıştım. Meslektaşım ve Annemin hemşerisi olan, irice kahverengi gözlü, uzun siyah saçlarını ördürmeye bayılan, gözü kara, dediğim dedik, uzun bacaklı Ayla ile tanıştıktan kısa süre sonra kaynaşmış, akabinde ne olduğunu bile anlamadan evlilik planları yapmaya başlamıştık. Hatta evli polislerin ortak

kararlarıyla listeledikleri on şehirden birine kurayla tayinlerinin çıktığını bildiğimizden, henüz evlenmeden batı Karadeniz ve kuzey Ege şehirlerinin hakim olduğu listemizi ezberden bile sayabileceğimiz kadar çok tekrar etmiştik. Sonra bir gün ilişkimizde bir çok şeyin kötüye gitmeye evrildiği o akşam yemeğinde Ay-la'nın tavırlarının garipleştiğini, sanki oyuncağından sıkılan bir çocuk gibi bizden, ilişkimizden daha başka şeylerle ilgilenmeye başladığını fark ettim. Bir kaç hafta sonra bir hafta sonu İstiklal caddesinde kahvelerimizi yudumlarken bana çok olağan bir şey anlatır gibi mesleki deformasyonun bazı psikolojik etkilerinden dolayı evliliğe adım atmasının bu aşamada mümkün olmadığına inandığından dolayı benden ayrılma kararı aldığını ve benim de bu karara saygı göstermemi istemişti. Gerçekten de mesleki deformasyonun olduğunu ispat edercesine iki hafta içinde polislikten istifa etmiş, benden ayrılmak istemesinin tek sebebinin psikolojik nedenler olmadığını ilan edercesine şehrin elit mekanlarında hayli zengin bir iş adamıyla görülmeye başlamıştı. Eğitilmiş biri olmama, polis olmama, kanunları, suç ve cezai karşılıkları ve dahası böyle bir eylemin hiç kimse için iyi sonuçları olmayacağını bilmeme rağmen, yüz üstü bırakılmanın, eşe dosta kepaze olmanın ve erkeklik gururumun rencide edilerek ayaklar altına alınmasının ne kadar tehlikeli sonuçları olabileceğini yaşadığım hissiyatla, gördüğüm kanlı rüyalarla dahası belki de plan kurmakta denebilecek cinayet ve intihar hayalleriyle daha iyi anlamıştım. İhtimali düşük olsa bile böyle bir eylem düşselliğinin kısır döngüsünden beni çıkaran amirimin zoruyla gittiğim o seminerde, arkadaşımın zoruyla girdiğim yemek sırasında o salata tabağına uzandığımda karşılaştığım o yeşil gözlerde kendimi görmüş, kendimi bulmuş, kendime gelmişim.

4 "Ailemle vakit geçirmek, bir iç tartışma"

Düşünceli bir haldeyken yanıma gelen ablam boynuma arkadan sarılarak, yanağıma bir öpücük kondurdu. Küçük bir çocukken neredeyse her gün beni oyuncaklarımla oynarken bulur, bu şekilde öper sonra elimden tutup sofraya götürürdü. “Kenan içeri girsene canım. Bak yüzün gözün buz gibi olmuş.” Omuzumdaki elinin üzerine elimi koydum ve sessizce “Peki Abla” dedim. İçeriye, geniş salona girdiğimde ağabeyimi 12 yaşına basmış artık çocuklukla ergenlik arası görünümüne kavuşmuş ve yıllar önce ağabeyimle boşanan annesine daha da çok benzeyen kızı Sude’ye annemin gençliğinden kalma fotoğraflarını gösterirken, eniştemi ve çocuklarını ise her biri muhtemelen ayrı mecralarda benzer şekilde telefonlarına bakarken gördüm. Dışarının nasıl serinlediğini içeriye girince daha iyi anladım. Bakışını telefondan alarak bana doğru bakan eniştem gülümseyerek “Oh! Kenan kusura bakma birkaç ödeme var unutmuşum. Ben hemen hallediyorum.” dedikten sonra parmağıyla ekrana dokunarak işini hallettiğini belli edercesine bir yüz ifadesi takınıp telefonunu sehpanın üzerine bırakıp bacak bacak üzerine atarak oturduğum yere doğru hafifçe döndü ve belli belirsiz bir gülümsemeyle, hüznü bir bakışla hafifçe başını salladı.

Bu hali, bana ablamı adet yerini bulsun diye istemeye geldikleri günü hatırlattı. Bir şirket toplantısının ardından çıkılan iş yemeğinde o sıralar yönetici asistanı olarak çalışan ablamla tanışmışlar ve bir süre sonra evlenmeye karar vermişlerdi. İlk önce rahmetli annem ve dayılarım onun gayri müslim olduğunu düşünerek karşı çıksalar da önce ablamın sonra eniştemin çok dindar olmasa bile babasının yönlendirmesiyle Müslüman olarak yetiştiği hatta babasının memleketi olan Mersin’de 6 yaşında

bir sünnet merasiminin fotoğraflarını telefonunun galerisinden göstermesiyle rıza göstermişlerdi. Daha sonra isteme merasimi gerçekleşmişti.

Daha da hüznü bir ifade takınan eniştem daha önce gelemedikleri için çok üzgün olduklarını ölmeden iki hafta önce raporları yakın arkadaşı bir uzman doktora gösterdiğini ve durumunu stabil gördüğünü herhangi bir ağırlaşma emaresine rastlamadığını bazı kelimeleri mutfaktan gelen ablamın yardımıyla güç de olsa anlatmıştı. Onları suçlamıyordum. Hastalığının ortaya çıkmasının ardından ablam ve ağabeyim çocukları enişteme emanet ederek ziyarete gelmişler bir iki gün kalıp geri dönmüşlerdi. Son günlerinde toplanıp gelme çabaları olmasına rağmen dünyanın bir ucundan kalkıp gelmek öyle kolay değildi. Bir sürü izin, plan, program gerektiriyordu. İki üç gün evvel hepsi bir araya gelip toplu halde hologram görüşmesi yaparak annemize moral vermeye çalışmışlardı. Ama moral vermek için önce hastanın bunu istemesi gerekiyordu. Annemin hastalığı için belli bir seviyedeyken bu kadar çabuk tüketen, hiç bir tedavinin kısa sürede etki etmediği, nihayetinde üç dört gün içinde onu hayattan koparan kayıtlara geçen en hızlı öldüren kanser vakalarından birisi olduğunu söylemişlerdi.

Onun bu dirençsizliği onu hep güçlü gören, öyle sanan insanlar tarafından büyük bir şaşkınlıkla ve üzüntüyle karşılandı. Ama ben onun hayatını adadığı, onun uğruna ailesini karşısına aldığı ve kendimi bildim bileli evlilikleri boyunca ve sonrasında derin bir sevgi ve bağlılık gösterdiği babama en küçük fırsatta kavuşacağımı tahmin ediyordum. O zaten yalnız geçen onca yılda kimseye söylemese bile kendini babam olmadan hep yarım hissetmiş ve köksüz bir ağaç gibi yaşamış ve en sonunda esen ilk rüzgara kendini bırakmıştı. Bu melankoliden beni geri getiren ablamın oğlu Cem'in sorduğu soruydu.

“Dayı sen hiç birini vurdun mu?” Resmen afallamıştım. Ama şaşkınlığının sebebi onun sorduğu soru değildi. Muhtemelen başka polisler de yeğenlerinden ya da misafir çocuklarından bu veya benzeri soruları çokça duymuşlardı. Benim de 9 yaşında bir çocuktan bunu duymam gayet normaldi. Beni asıl şaşırtan Cem’in bu cümleyi babasının aksine mükemmel bir Türkçeyle söylemesiydi. Daha önce hologram aramalarında Yeni Zelanda ile saat farkı olmasından dolayı çocuklarla çok fazla konuşma fırsatı bulamamıştım. Sadece uykulu bir halde bana el sallamışlardı. Şaşkınlığımı fark eden ablam ben sormadan konuya açıklık getirdi. “Dayısı, onlar Türkçe dersi alıyorlar. İlk başta istemeseler de sağ olsun, Kemal dayılarının teşvikiyle buna razı oldular.” Teşvik kelimesini söylerken eliyle parmak uçlarını bir birine sürterek parayı kastettiğini ifade etmişti. Adının geçmesiyle ağabeyim bakışlarını fotoğraflardan kaldırdı. Elinde annem ile yalnız çekildiği bir fotoğrafı olduğu görünüyordu. En fazla 10 yaşında olmalıydı. Gözlüklerinin altında nemlenen gözlerini belli etmeyecek “ Ne yaparsın ağaç yaşken eğilir. Sonra yaş ilerledi mi istesen de düzelmiyor.” Bunu söylerken muzipçe enişteme baktı. Eniştemde gülümseyerek ağabeyime parmak salladı. Bu hareketi mesajı aldığını gösteriyordu. Bu sırada kardeşini cevapsız bıraktığımı hatırlatan 11 yaşındaki Zeynep’in sesi duyuldu. Bana bakarak kardeşine göre bir nebze daha kötü Türkçesiyle “Dayı Cem’in sorusunu cevaplamadın. Hiç birini vurdun mu?”

Evet, vurmıştım hem de iki sefer ama şimdi çocukların önünde bunu anlatacak değildim. Başımı sağa sola salladım ve onları cevapladım. “Hayır, güzellerim, kimseyi vurmam. Çünkü kötü adamlar beni görünce her zaman teslim olmayı tercih ettiler.” Bu sefer konuşan ağabeyimin kızı Sude idi onun konuşmasını zaten biliyordum. Zeynep ’le ikisinin Türkçe derslerinden kaydardıkları belli oluyordu.

“Amcacığım silahını bir kere tutabilir miyim?” Sert bir çıkış yapmamaya özen göstererek “Tabi ki olmaz canım. Sende biliyorsun ki bu biraz tehlikeli olur. Ama size bir güzellik yapabiliyim.” dedim ve gömleğimin altından belimdeki silahın kabzasını gösterdim. Cem’in tepkisi inanılmazdı. Ağzından kocaman bir “Vayyy!” sesi çıktı. Muhtemelen onun o andan itibaren hayalindeki meslek polislik olmuştu. Hepsinin sırayla başlarını okşadım. Küçük şakalar yaptım. Ailemle daha doğrusu kardeşler olarak yola devam eden ailemle vakit geçirmenin bana bu kadar iyi geleceğini tahmin edemezdim. Fakat bu mutlu tablo yemek masasına kadar sakladığım ve orada, o saatte içimde tutamadığım bir soruyla son bulduğundan küçük bir tartışma yaşandı ve gerginlik duygusu bizi ele geçirdi.

“Ağabey neden mezarlıkta babamın mezarına uğramadın? Oysaki iki mezar ötedeydi.” Kemal’in yüz ifadesinin değiştiğini görüyordum. Herkesin içinde olmasa ya da eskiden olsa “Bu seni hiç ilgilendirmez.” der kesip atardı. Fakat yıllardır eniştemle beraber yöneticiliklerini yaptıkları şirkette o da bir takım kazanımlar edinmiş, bazen konuşmadan önce bir süre beklemeyi, düşünmeyi ve sonra konuşmayı alışkanlık edinmişti.

Sakin bir halde “Bunu sonra konuşalım.” gibi bir şeyler söyleyip önündeki salataya tuz atmak için tuzluğa uzandı. Bu hali, beni geçiştirmesi beni kızdırmıştı. Yemeğimi yarım bırakıp masadan kalktım ve üzerime bir ceket alarak tekrar balkonun yolunu tuttum. Ve ağabeyim yanımda değilken iç sesimle sanki onunla tartıştım.

“Bu adam sana ne yaptı Kemal Bey? Aç mı bıraktı? Sokakta mı yatırdı? Dilencilik mi yaptırdı? He, söylesene! Ne yaptı da onca yıl sonra dibine kadar geldiğin mezarına uğramadın?”

“Bana ne mi yaptı? Sadece bana değil, hepimize yaptı. Son yıllarında bizi sahipsiz bıraktı. Gelip “Bir derdiniz var mı?” diye sormadı. Şiirle, romanla kafayı bozdu. Bu da yetmezmiş gibi en kolay yolu seçti. Aracını ölüme sürerek bizi kocaman bir acının içinde bıraktı. Dedem olmasaydı. O zaman gerçekten dilenmek zorunda kalabilirdik. Anladın mı şimdi ne yaptı? Ne yapmadı?”

"Herkesin zor zamanları olamaz mı? Bazen insanlar işin içinden çıkamaz, psikolojileri bozulur. Bunu sende biliyorsun. Kendi hayatlarımızda hepimiz sorunlar yaşadık. Kafamızın çok fazla karıştığı zamanlar olmadı mı ağabey? Tıpkı babam gibi, onun da böyle sorunlar yaşaması, bu sorunların üstesinden gelemeyip yitip gitmesi onu hiç yaşamamış biri yapmaz ve anılarımızdan, geçmişimizden çıkarmaz."

"Zaten çıkarmadı sevgili kardeşim, o geçmiş bizimle birlikte bugüne geldi. Biz çocukken bizi biraz tanıyanlar tarafından parmakla gösterilirdik. Önce babasının terk edip gittiği çocuklardık. Daha sonra babasının intihar ettiği çocuklar olduk. Ve inan bu gibi konular hiç unutulmaz. Hatırladıkça konuşulur. Benim uzaklara çekip gitmemin bir sebebi de budur."

Aslında o akşam, o soğuk balkonda tartıştığımın ağabeyimin hayali olmadığını, kendim olduğumu biliyordum. Ağabeyim ve ablam bu konuda benzer düşünceler içerisindelerdi. Onlar uzaklaşarak bazı travmaları atlatmış ve kapanmayan bazı yaralarından kurtulmuş gibi görünüyorlar ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Benim anladığım kadarıyla bu ailede artık yalnızca ben babama kızıyor, üzülüyor, hem unutmaya çalışıyor, hem hatırlıyor, düşünüyor ve onu anlamaya çalışıyordum. Bütün yaşananlara rağmen...

Onun bizden uzaklaşmadan önceki zamanlarında bizi toparlayıp bazen Belgrad ormanına pikniğe, bazen Karaköy sahiline gezmeye, bazen de özellikle maç günleri Beşiktaş çarşısı içine götürdüğünü hatırladım. Bu çok garipti, çocuklarına bu kadar düşkün, işinde gücünde olan bir baba nasıl olurda her anlamda tepetaklak olabilirdi? Belki de hayat kimileri için keskin sapmalar, değişimler hatta düşüşler demektir. Bunu düşünürken aklıma polis akademisinin son senesindeyken eski İstanbul hakkında bir video izledikten sonra duygusal bir halde kızgınlıkla ve üzüntüyle bir çevre platomuna internet üzerinden imzasız olarak yazdığım, onca yıl sonra bile kelimesi kelimesine hatırladığım, o dönem çok beğenilen ve paylaşılan yazı metni geldi.

Şimdi 4. köprüünün otoyolunun geçtiği, otoyolla birlikte birçok konutun, okulun, hastanenin ve koca koca şirket binalarının yapıldığı bir zamanlar bir bütün halinde var olan şimdi yerlerinde bölük pörçük koruların kaldığı o ünlü Belgrad ormanının ve dahası kuzey ormanlarının yok olmasından, batısından bölünen şehrin bir beton adasına dönüşmesinden, kuruyan su kaynaklarından, artık çeşmelerden akan çok büyük oranda denizden elde edilen her musluğu açtığımızda kokusuyla iyiden iyiye kirlenmiş, pek fazla su canlısının, balıkların yaşamadığı Marmara denizini hatırlatan, damakta tuz hissi uyandıran sudan ve dahası doğası katledilmiş bir şehirden kim ya da kimler sorumluydu?

5 "Benim Yaseminim, Bir kabus, Beykoz sahilindeki börekçi"

O gece öylece odalarımıza çekildik. Bir zamanlar benim odam olan üst kattaki geniş odayı kız yeğenlerim sahiplendiği için ben de diğer yeğenim Cem ile onun ısrarı neticesinde hemen yanındaki küçük odayı paylaştım. Yeğenimin uyuduğunu

görüp bende üç metre yanındaki açılır koltuğa uzanmadan önce meraklı olduğunu belli ettiği ve yaşının küçük olduğu için silahımı bir çekmecede bulduğum anahtarlı bir kutuya koyup, kutuyu da iki metre yüksekliğindeki dolabın üzerine koydum. İki gün daha izinli olmama rağmen ortak mesajlaşma platformundan hala çözülmemiş birisi üç gün, diğeri beş gün önce birbirinin neredeyse aynı şekilde kurbanların bile benzer olduğu iki cinayet vakası hakkında memurlardan bilgi aldım. Bu vakanın üzerinde kafa yorarken yorgun olduğumdan karmaşık düşünceler içine daldım. Bu bende bir uyku öncesi haliydi. Düşüncelerim bu aşamada tıpkı rüyalarım gibi anlaşılmaz ve anlatılmaz bir hale girerdi. Bir yandan balkonu manolyalı evimde, dağmık yatağımın baş ucunda bıraktığım kitabın hangi kitap olduğunu, hangi bölümünde kaldığımı, bir yandan civarda bir otel ararken denk geldiğim, tanıştığım bu sayede kalacağı otele bir gece daha az para ödeyen Ame-rikalı, iri yarı, sarışın ve delici bakışlı kadının adının Mary'mi, Maria' mı olduğunu düşünürken nasıl olduğunu anlamadan iç dünyamı değiştiren, hislerimi tepetaklak eden o masum ve duru bakışlarıyla sevdiğimi görür gibi oldum. İlk aklıma gelenin tüm dişiliğiyle, çıplak bir halde aklımdan çıkmasıyla, ikinci gelenin edebiyatla, sevecenliğiyle aklıma girmesi arasında geçen dört beş saniyede cinsel dürtülerden, aşk hissiyatına nasıl bu kadar çabuk yolculuk ettiğime hayret ederken bundan bir kaç gün önceki konuşmamızda dilime bir türlü oturtamadığım, orjinali gibi söyleyemediğim ismiyle ona hitap ettiğimde "Bana Yasemin diyebilirsin canım. Sorun değil. La mushkila. Biliyorsun, ben zaten burada büyüdüm. Hem benim, Yasemin telaffuzu daha çok hoşuma gidiyor." demişti.

"Peki, sana başka Yasemin diyen var mı? diye sorunca "Yani var ama yakınlarımdan kimse yok!" şeklinde karşılık verince ben de ona "O zaman hep öyle kalsın. Sadece ben, 'ana faqat" deyince o da bana içli bir sesle "Evet. Yalnızca sen, 'ant faqat." demişti. Şimdi uykuya dalmak üzereyken son konuşmamızda ona Yasemin dediğimde neden duraksadığımı o an daha iyi anlamıştım. O artık Yasemin'di. Benim Yasemin'im.

Ertesi sabah uyandığimde sabaha karşı gördüğüm rüyanın etkisinden olsa gerek izinli olduğum halde son cinayetler hakkında bilgi almak, belki bir ip ucu yakalamak adına Emniyete gitmeye karar verdim.

Kimse kalkmadığından, hem biraz hava almayı hem de kahvaltıyı dışarıda yapmayı planladım. Bir gün evvel yatağında uzanırken maktulün görüntülerini ve olay yeri tespit tutanağını astlarımdan temin edip incelemiş, çok geçmeden de uyumuştum. Muhtemeldir o görüntülerden etkilenip o berbat rüyayı gördüm.

Rüyamda olay mahallini incelerken çevremdeki polislerin birer birer sessiz ve ani bir şekilde ortadan kaybolduğunu fark ettiğimde silahımı elime alıp ne olduğunu anlamak için cesedi incelemeyi bırakıp, kasvetli ve iğrenç kokan o evde, upuzun loş koridorda yarımdan daha az açık kapılardan odaların içlerine baka baka ilerlemiş ve ne kadar gidersem gideyim koridorunu bir türlü bitiremediğim evde hiç kimseyi bulamamıştım. Sonunda nihayet koridor bitip önüme döküntülü bir duvar çıkınca öylece durmuş ve arkamı dönmek üzereyken kanlı bir elin ani bir şekilde beni göğsümden tuttuğunu görünce dahası bunu bir darbe olarak göğüs kafesimde hissedince haykırarak yatağımdan fırlamıştım.

Neyse ki Cem veya başka biri beni duyup uyanmamıştı. Dışarıya çıkıp ilk boş bulduğum taksiyle Beykoz sahiline gittim.

Aylardır gitmediğim, ürünlerinin lezzetini beğendiğim, içerisinden kısmen de olsa boğazın akıntılı suları görünen börekçide cenazeden evvel evimin orada park halinde bıraktığım aracımı beklerken bir yandan su böreği yiyip bir yandan çayımı yudumluyordum. Hala az da olsa kabusun etkisiyle içimde hissettiğim korkunun, hayatta kalma güdüsüyle gelişen en temel, en güçlü duygulardan biri olduğunu bu defa bir düş yoluyla hatırlıyordum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra aracımdan bulunduğum yere beş dakikalık mesafesi kaldığı mesajı geldiğinde hesabı ödemek için kasaya doğru yöneldim. Kasadaki daha önceden de göz aşinalığı yaşadığım orta yaşlı adam bana kısık sesiyle hesabımın 400 D T L olduğunu söylediğinde fiyatı çok pahalı bulduğumu belli etmek için memnuniyetsiz bir ifadeyle “Paranın dijital olması, onun kolay kazanıldığı anlamına gelmiyor.” dedim. Ben ödeme talimatı verirken börekçi son zamanlarda kira, gıda, işçilik gibi masraflarının arttığını, zam yapmamak için çok direndiğini ve ülke olarak zor zamanlardan geçtiğimizi söyledikten sonra pişkin bir gülümsemeyle “Her şeye rağmen umutluyum. Maliye bakanı haberlerde enflasyonun düşüş eğiliminde olduğu müjdesini verdi” gevelemeleriyle ezilip büzülmesinden biraz rahatsız olduğumdan gülümsemeye çalışıp hayırlı işler diledim ve börekçiden çıktım.

Aynı konuşmayı ben de dinlemişim. Ama ne Maliye Bakanından ne de hükümetin birçok yetkilisinden (Buna en tepesindeki dahil) şahsen değilse bile, ayırıcı üsluplarından, ötekileştiren tavırlarından, çelişkili icraatlarından ve anlaşılmasız politikalarından pek hoşlanmadığım için bir devlet çalışanı olsam da içten içe muhalif bir yapıya büründüğümü biliyor, bunu çok fazla dile getirmek yerine bu tür konuşmaları içten içe bir kızgınlıkla dinliyor

ya da hiç dinlemeyip hemen değiştireyordum. Kanal değiştirmenin düzen değiştirmekten kolay ama etkisiz bir yöntem olması beni rahatsız ediyor, bu eylemin ardından seyrettiğim ne olursa olsun iç dünyam bir tartışma programına dönüşüyordu.

Yine bir içsel tartışmanın başında börekçinin önünde sağa sola yürürken işaretlediğim yere oto pilotla gelen arabama bindim ve koltuğuma iyice yerleştikten sonra aracıma “Seni buraya kadar yorduk ama bu aralar lazımsın.” diye gereksiz bir açıklama yaptım. Araç belli diyaloglar için programlandığı için benim bu sözümü doğal olarak cevapsız bıraktı. Araç bana robotik seslerle ” Hoş geldiniz Kenan Bey, oto pilot için talimat bekliyorum. Rota için talimat bekliyorum.” demesinin ardından “Hoş buldum Vera. Oto pilot onaylandı. Rotamız İstanbul Emniyet Müdürlüğü.” şeklinde karşılık verdim. “Oto pilot hazır, Rota oluşturuldu.” Araç ilerlemeye başlamıştı ki başka bir rutin sorusunu sordu. “Kenan Bey müzik açmamı ister misiniz?” O an içimde bir yumru oluştu. Araç, annemi bir gün evvel toprağa verdiğimi tabi ki bilemezdi. İnsanın içinden bir parçasının kopmasını algılayamazdı. Ya da yas, matem gibi şeylerin sessizlik gerektirdiğini.. Bu yüzden tünele doğru ilerlerken ona yutkunarak yalnızca “Hayır!” diyebilirdim.

6 "Cinayet Büro, Çetin bir rekabet"

Aracıma Emniyetin bahçesine park ettiğimden cinayet büroya gidene kadar tanıdığım ve tanımadığım bir çok memur ve hizmetli çalışanlar bana baş sağlığı dilediler. Bazılarıyla az da olsa konuşmak durumunda kaldığım için daha önceleri beş dakikada vardığım büroya ancak on beş dakikada varabilmişim. Yüz tanımayla açılan kurşun geçirmez cam kapı açılıp içeri girdiğimde çoğu bir gün evvelki cenazeye gelen çalışma arkadaşlarımdan iki

ayrı vakaya baktıklarını, camekanlarla ayrılmış ayrı odalarda iki masanın etrafında iki grup halinde oturduklarını görünce anlamıştım. Sürekli arkasını kollamak polisler için olağan bir durum olduğundan beni fark etmeleri uzun sürmedi. Yakındaki masadan yanıma ilk gelen yardımcım ve ekipteki en iyi dostum Berdan'dı. Güçlü tokalaşmasının ardından bana nazıkçe sarıldı. Defalarca misafir olduğundan ve annemi çok iyi tanıdığından tıpkı cenazede olduğu gibi ağlamaklı gözlerle bana bakarak; "Hoş geldiniz. Komiserim, tekrardan başımız sağ olsun." dedi. Ona, "Hoş bulduk" derken bir yandan Berdan'ın masasında olup başsağlığı dilemek için sıraya geçen memurlarla görüşüyor, bir yandan da diğer masadaki memurlara hararetli bir şekilde bir şeyler anlatan, büronun diğer komiseri Çetin'in eliyle verdiği selama karşılık veriyordum.

Az sonra onlar da geldiler ve hepsinin daha önce gerek telefonda gerekse cenazede tarafıma ve aileme ilettikleri başsağlığı dileklerini tekrarladılar. En son yanıma gelen beklediğim gibi Çetin olmuştu. Başka bir durum olsa ikimizin de tokalaşmak, selamlaşmak ya da bir diyaloga girmeyeceğimiz aşıkardı. Belki bu halde olmamızın, aramızın açık olmasının nedeni irdelenirse onun da kendine göre haklı sebepleri olacağı muhakkaktır. Benim açımdan bakıldığı zaman kendimi haklı görme nedenlerim ona göre daha nesnel ve gerçekçidir. Her insanda olan kişilik farklarının ve tezat siyasi düşüncelerimizin haricinde bizi ayıran en önemli fark çalışma yöntemlerimizdi. Çetin katili belli olmayan bir cinayet vakasında çoğu vakada bu sonuca ulaşıldığı için katili hep en yakınlarından başlayarak arardı. Bu doğal olarak bütün polisler gibi benim de uyguladığım yöntemdi. Fakat katil her zaman yakınlardan biri olmayabiliyordu. Bazen katil ya da katiller tarafından iyi tasarlanmış, maktulle gizli bir ilişki

içerisinde, bilinmeyen bir çıkar ya da saplantı uğruna işlenen cinayet vakaları da karşımıza çıkıyordu. İşte ikimiz arasındaki yöntem farkı tam da burada ortaya çıkıyordu.

O şüpheli görünen kişi ya da kişilerin üzerinde çok fazla duruyordu. Ama bizim mesleğimizde bazen farklı bir açıdan bakmak gerekebilir. İşte o farklı açı tam da benim uzmanlık alanımdı. Bu sayede iki yıl evvel kamuoyunda ses getiren birbirleriyle bağlantısı olmadığı düşünülen iki cinayetin katilini fark edilmeyen, es geçilen küçük bir ayrıntıyla ortaya çıkarmış ve o sıralar kayıp olduğu bildirilen bir iş adamının 15 yaşındaki kızını son anda Berdan'la ben katili vurarak kurtarmıştık. Bu vurduğum ikinci kişiydi ve ilkinin aksine oracıkta gebermişti. Biz o sıcak, bunaltıcı gecede bunları yaşarken Çetin'in son kurbanın son gördüğü kişi olan gariban sıvacıya (Sıvacının sabıkalı olmasının da katkısıyla) sorgu odasının serinliğinde aslında işlemediği bir cinayetin faili olduğunu bitmeyen bir ısrarla ve zorbalıkla kabul ettirmeye çalıştığını ertesi gün sorguda gözcü olan bir memurdan öğreniyorduk. İşte Çetin'in bana olan tavrı bu olayların sonrasındaki curcunada değişmeye başlamıştı. Hem olayı çözmem, -Ama daha çok nüfuzlu birinin gencecik kızını kurtarmam medyada yankı uyandırmam, emniyet genel müdüründen, başsavcıya, validen, müsteşara birçok mevki, makam sahibi devlet ricalinden tebrik mesajları almam ve o kızın babasının Emniyete yani dolaylı yoldan bana hediye ettiği otomobilin, müdürümün ısrarıyla kullanmam için geçici olarak bana verilmesinden sonra tıpkı şu an karşımda oturup yüzüme bile bakmadan sanki yokmuşum gibi davranmasıyla başlayan süreç, ona karşı benim de antipati beslememe neden olmuştu.

Neyse ki ikimizi de geren bu kısa, sessiz süreç, müdürün odasına gelmesiyle son bulmuştu. Çetin'i zaten gün içinde gördüğü

için benim yanıma geldi, elini uzattı ve tokalaşırken “Tekrar başın sağ olsun Kenan komiser.” dedi ve masanın arkasındaki koltuğuna geçip, rahat oturmak için bir iki deneme yaptıktan sonra izinli olduğumu hatırlayınca bana doğru bakarak “ Evladım sen niye geldin? İzinlisin ne gerek var? Misafirlerinle ilgilen.” dedi. Müdür haklıydı. Onca yoldan üstelik birkaç gün sonra gidecek ailemin uyanmasını beklemeden gelmemin kısa bir cümleyle ya da kelimelerle anlatılacak mantıklı bir açıklaması yoktu. Sadece işlenen cinayetlerin faillerinin bir türlü bulunamaması, benim kendime ve mesleğime olan sorumluluğum ve dahası anneciğimin taziyesine gelenlerin, o evde konuşulanların, edilen duaların acımı kat be kat arttırması da buralara kadar gelmeme neden olmuştu. Müdürüme cevaben “ Evde biraz sıkıldım müdürüm. Dışarı çıkınca da yol alışkanlığı, kalktı, geldik.” dedim.

“Neyse madem geldin, hazır ikiniz de bir aradayken size bir talimattan söz edeyim.” Elindeki talimat yazısına yakın gözlüğünü takarak göz atarken bir yandan bize konuyu açıklamaya devam ediyordu.

”Biliyorsunuz, üç yıldan fazla oldu eski İl Emniyet Müdürümüz kadrosu belli bir sayının altında olan şubelerdeki başkomiser rütbesinin gereksiz olduğunu ve söz konusu şubelerde bu rütbeyi geçici olarak kaldırdığını, buralarda görev yapan başkomiserlerin ihtiyaç olunan daha büyük şubelere gönderileceğini bildiren bir karar almıştı.” İkimiz de onu onaylarcasına başımızı salladık. “Yeni atanan müdürümüz yapay zeka (belasının) desteklemesiyle tekrar eski düzene dönmemiz ve personel artırımını gerektiği yönünde bir karar almış. Bu karar benim açımdan bakarsanız aslında iyi bile oldu. İş yüküm hafifleyecek.” Müdürün kendisi için iyi olduğu bir kararın arkasındaki tavsiye mekanizmasının yapay zeka olmasından hoşlanmadığı sessizce söylediği ve ancak

dudaklarını okuyarak anlayabildiğimiz bela sözcüğünden rahatça anlaşılıyordu. O eski bir polisti. 53 yaşındaydı, gerek mesleğe başladığında, gerekse sonrasında uzunca bir süre bu teknolojiyle muhatap olmamıştı. Gözündeki gözlükleri çıkarıp masaya bırakan müdür, bize az çok tahmin ettiğimiz yeni düzeni açıkladı. “İkinizden biri, ona daha karar vermedik. Sınavla da, başka türlü de olabilir bu şubede başkomiser olarak devam edecek. Yardımcılarınızdan biri de komiser olacak. Zaten ikisi de zamanını doldurmak üzere. Hayırlısı diyelim çocuklar. Şimdi Çetin komiser, sen şu son işlenen cinayetler üzerine çalışmaya devam et. Kenan komiser, sen bilirsin ama bence sende misafirlerinle ilgilen. Bugün Cuma, daha sonra hafta sonu, sen pazartesi gel, merak etme sonrasında yapacağımız çok iş var.” derken bana belli belirsiz bir şekilde gülümsedi.

Ben de tıpkı birkaç saniye evvel Çetin’in dediği gibi “Emredersiniz. Müdürüm!” dedim ve Çetin’le iki adım arayla müdürün odasından çıktım. Sonrasında ne ben ona baktım, ne o bana baktı. Diğer arkadaşlarla görüşüp o esnada göreve giden Berdan’a selam söyleyip, Emniyetten ayrıldım.

Aracıma binince oto pilot ve güzergah talimatı verdikten sonra Beykoz’a doğru yola çıktığımda aracıma tarafıma gelen arama olup olmadığını sordum. Araç ekranına bakıp beklediğim aramayı veya mesajı görmediğimde biraz içim acısa da onun bana tavırlı ya da tripli olmadığını ve zaten tavır gerektirecek bir şey yaşanmamasının yanında karakterinde bu gibi huyları pek barındırmadığını bildiğimden kısa sürede kendimi teselli ettim ve bu duyguyu kenara attım. Daha sonra kendimi şu başkomiserlik meselesini düşünürken buldum. Bu öyle bir durumdu ki tam da iki ucu boklu değnek gibiydi. Eğer ben başkomiser olursam ki ben de bu daha yüksek ihtimaldi. Bana bir süredir zıt giden, benden

hiç hazzetmeyen neredeyse aynı zamanlarda mesleğe başladığım namı değer Kırık Çeto' yla çok zorlu bir ast üst ilişkisi yaşayacağımız kesindi. Bana kalsa böyle bir rütbeyi kesinlikle kabul etmezdim. Ama emir emirdir.

Tabi ki bir de Çeto' nun başkomiser olma ihtimali vardı doğal olarak. Her ne kadar üstlerim tarafından ben ondan daha başarılı kabul edilsem bile onun İçişleri bakanının uzak da olsa bir akrabası olması gerçeğinin Çetin'in başkomiser olmasına yardımcı olabileceği aşıkardı. Müdür "henüz karar vermedik." derken muhtemelen onun bu durumunu gözeterek bu sözü söylemişti. İtiraf etmek gerekirse beni asıl endişelendiren tam da bu durumun gerçekleşmesi ihtimaliydi. Çetin eğer başkomiser olursa, yaman bir başkomiser olacağı kesindi. Daha ilk toplantısında benim de içinde bulunduğum astlarına neler söyleyeceğini neredeyse adım gibi biliyordum. "Arkadaşlar biliyorsunuz, artık yeni bir düzen başladı. Bir anlamda eskiye dönüldü. Artık öyle her şey için müdürümüzün kapısını aşındırmak yok.

Kafanıza göre yöntem belirlemek yok. Kimse bana sormadan bir şey yapmaya kalkmasın. Sonra bozuyoruz." cümlesinin bitiminde bana göz ucuyla tehditkar bir halde baktığını düşünmek, bu hayali konuşmanın bana verdiği iç sıkıntıyı daha da arttırdı. Anlaşılan önümüzdeki hafta Emniyette beni her açıdan zor günler bekliyordu.

7 " Ailemle geçirdiğim hafta sonu "

Evime daha doğrusu annemin evine vardığımda başsağlığı dilemeye gelenlerin bir kısmıyla kapıda karşılaştık. Dayımlar da bunların arasındaydı. Bana bazı işlerde aksaklıklar yaşandığı için Kahramanmaraş'a dönmeleri gerektiğini annem için orada da bir taziye kabulü yapacaklarını söylediler.

Vedalaşmadan önce birbirimize başsağlığı diledikten sonra kendilerini bekleyen lüks minibüslere binip, havaalanına doğru yola çıktılar. Bindikleri siyah minibüslerin ardından bakarken iki koca gündür yüzlerce kez duyduğum, mesajlarda gördüğüm başın sağ olsun temennisinin giderek daha anlamsız gelmesini tekrarının etkisine mi, yoksa bir sevdiğini, bir yakınını kaybeden ve o yakınını dünya gözüyle bir daha hiç göremeyecek, sesini asla duyamayacak , bir daha gözlerine bakıp bir tebessüm edemeyecek birine “Onun canı gitti ama senin canın sağ olsun!” manasındaki temenninin aymazlığına mı yormalyım bilemedim. Peki ya en çok üzülene, acısından kendini kaybeden birine sanki mecburmuş gibi ölenle ölüme sözünü söylemek, o dertli insanı ne kadar teselli edebilir?

Bunun gibi aklımı kurcalayan, zihnimde gezinen tuhaf soruların üzerine gözümde canlanan yeni gömülmüş bir mevtanın mezarı başında birbirlerinin ellerinden neredeyse zorla kürek almaya vardırın toprak atma hevesi ve bu hevesin gereğinin ivedilikle yapılmasının hemen ardından dönüp gidilmesi.... Sahiden de ölenle ölünmüyor.

"Kenan neredesin sen? Bir çıktın akşamı ettin ablası. Hem seni aradım, neden açmadın?" Kısa bir toparlanmanın ardından hangi sorusuna cevap vereceğimi düşünmek için bir süre duraksadıktan sonra mantıklı olanın sondan başlamak olduğuna karar verdim . "Ne zaman aradın abla?" diye sorup ardından akıllı saatimden kontrol ettim. Evet aramıştı. Tam da tünele girdiğim civarlarda olmalı diye düşünürken ablamın koluna girdim. Başımı tıpkı çocukluğumda onun bana yaptığı gibi (biraz zorda olsa) başına yasladım, işe gitmek zorunda kaldığım ve habersiz gittiğim için özür dileyip gönlünü aldım.